

[Axel Ivan Pedersen.]

falde og dets beføjelser henlægges til handelsministeren, og ændringsforslagene nr. 5, 6, 7, 10 og 14 er konsekvenser heraf.

Man har i udvalget set med en vis sympati på dette ændringsforslag, men da det fremkom på et så sent tidspunkt, at man ikke i den tid, der var til rådighed, kunne overse, hvilke konsekvenser en ophævelse af overbevillingsnævnets virksomhed ville have, og da man har erfaring for, at i hvert fald mange sognekommuner støtter sig til overbevillingsnævnet, har udvalgets øvrige medlemmer ment, at man burde fortsætte med den hidtidige praksis med de indskrænkninger, lovens revision i øvrigt medfører i overbevillingsnævnets beføjelser.

Endelig har venstres medlemmer ved ændringsforslag nr. 22 ønsket at foretage en yderligere indskrænkning i marketenderiernes virksomhed og udelukke udskænkning af det såkaldte luksusel, et forslag, som de øvrige medlemmer ikke har kunnet tilslutte sig.

Jeg skal derfor anbefale tingets medlemmer at stemme imod alle de her nævnte ændringsforslag, nemlig numrene 5, 6, 7, 9, 10, 14, 16, 22 og 23, men at stemme for de øvrige.

Ud over de bemærkninger, jeg som udvalgets ordfører har fremsat, vil jeg gerne som mit partis ordfører fremsætte yderligere et par bemærkninger.

Fra et socialdemokratisk synspunkt må de opnåede resultater hilses med tilfredshed. De imødekommer nogle af de beslutninger vedrørende ædruelighedsproblemerne, som vort parti vedtog på kongressen i fjor, og loven vil, når den træder i kraft, være medvirkende til at skabe nye fremskridt egnede til at modvirke et for samfundet skadeligt alkoholmisbrug.

På to områder finder jeg de nye bestemmelser særlig betydningsfulde, nemlig angående de billige spisehuse og angående marketenderierne. Der bliver nu adgang til at etablere gode og billige spisehuse, hvorved man kan imødekomme et meget stort publikum ikke alene af enligstillede af begge køn, men også af familier, hvor konen har et selvstændigt erhverv, et forhold, som er blevet mere og mere almindeligt i det moderne samfund. Der er ingen tvivl om, at der er et stort behov for sådanne spisesteder, som

for længst er meget udbredt i udlandet, og jeg finder det urimeligt, at f. eks. smørrebrødsforretninger i dag kun må sælge ud af huset, så at man skal være henvist til at tage maden med og ofte må spise den under mindre betryggende hygiejniske forhold. Udvalgets flertal har taget det standpunkt, at disse spisehuse skal have ret til samme udskænkingsstatus som marketenderierne, dog uden de samme fritagelser for restaurationsskatten. Jeg tror, at den omstændighed vil medføre, at man vil være betænkelig ved at servere andre drikkevarer end de alkoholfri, og smørrebrødsselskaberne, som har været stærkt interesseret i dette spørgsmål, har da også erklæret, at de ikke vil indføre det stærke øl. Det er også et spørgsmål, om ikke det store publikumsflertal vil foretrække, at det vedbliver at være sådan.

Ordnningen vedrørende marketenderiernes fremtidige forhold og de betydningsfulde ændringer, der sker heri, skal ses på baggrund af den stærke tekniske udvikling i virksomhederne og den vældige udvikling, som den enorme mængde af motordrevne køretøjer har skabt i trafikken. Begge dele gør det nødvendigt, at de, der skal arbejde i virksomhederne og færdes på veje og gader, ikke er under påvirkning af alkohol og derigennem er en fare såvel for sig selv som for deres omgivelser.

Man har vel også lov til at sige, at skal det lykkes at fastholde produktionskapaciteten, hvad jo De samvirkende Fagforbund og Dansk Arbejdsgiverforening er enige om at arbejde hen imod, må naturligvis også spørgsmålet om alkoholnydelsen på arbejdspladsen eller i forbindelse med den og det tidsspilde, dette medfører, komme i betragtning. Det er værd at notere, at i Sverige udfoldes der ved et frugtbart samarbejde mellem arbejdernes faglige landsorganisation, arbejdsgiverne og nykterhetsrørelsen stærke bestræbelser for at højne drikkevanerne på arbejdspladserne. Om noget sådant kan praktiseres herhjemme, ved jeg ikke, og hvorvidt det er nødvendigt, skal jeg ikke udtale mig om. Det er heldigvis kun et fåtal, der tilsidesætter deres ansvar og øver misbrug. Men at det sker, ved vi. Således er det oplyst fra antabuscentralerne, at en ikke ringe del af deres patienter har startet deres drikkevaner på arbejdspladsen. Man kan naturligvis kun have ondt af de